

**Milá maminko, milý tatínku, milá Adamovo rodino, milí přátelé.
Vážený pane faráři a farníci.**

V Matoušově evangeliu stojí:

„Neboť jsem hladověl a dali jste mi najíst, žíznil jsem a dali jste mi napít, byl jsem cizincem a ujali jste se mě, byl jsem nahý a oblékli jste mě, byl jsem nemocen a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou.“

Amen, já vám říkám: Co uděláte pro nejmenšího z mých bratrů, to jste udělali pro mne.

Člověk má v životě spoustu přátel, ale jenom pár skutečných, na které se může spolehnout, kterým může zavolat i uprostřed noci, když se něco děje.

A k takovýmto nejlepším přátelům patřil Adam.
On tuto pasáž z Bible bral nejen vážně, on ji žil.

Adama jsem lépe poznala, když jsem byla v největší nouzi a nejhlubším zoufalství.
Co se tehdy všechno přesně odehrálo, tady nechci podrobně vyprávět.

Ale jako příklad:

Jeden z těchto okamžiků byl, když v domě přímo vedle našeho bytu vyteklo 20 kilo vysoce jedovaté chladicí kapaliny a já jsem musela do tří dnů náš byt vyklidit.

Můj muž dostal plnou dávku jedu a ležel otrávený v nemocnici.
Byla jsem úplně sama.
Věděla jsem, že to sama nikdy nemůžu zvládnout.
Vůbec jsem si nevěděla rady.

Ale potom jsem před kostelem potkala Adama a bylo to, jako kdyby vyšlo světlo.
Řekl: Hlavu vzhůru, Bettino! My s tátou ti přijdeme pomoci, to zvládneme! A díky němu jsme opravdu zvládli nemožné.

Vyvinulo se z toho úžasné přátelství, jaké se málokdy vidí. Ať už jsme byli nahoře, nebo dole, Adam byl vždy při nás – ať už šlo o zlatou svatbu mých rodičů, stěhování do nového bytu nebo smrt mého tatínka.

S Adamem jsme si tak dobře rozuměli proto, že mu také tolik záleželo na rodině. Jak srdečně se staral o svého tátu, jak láskyplně mluvil o své mamince, posílal nám fotky a vzpomínky ze společných dovolených a z oslav s tátou Ládíkem, bratrem Ondřejem a ostatními členy rodiny a přáteli. Dokonce s námi sdílel roztomilé fotky jejich kočky.

Tancovali jsme, smáli se i jsme společně plakali, zažili jsme spolu opravdu dobré časy. Mysleli jsme, že tyhle časy nikdy neskončí.

Nikdy nečtu zprávy ani se na ně nedívám v televizi, protože se v životě nechci zabývat negativními věcmi.
Ale ten den byla na počítači mého muže otevřená nějaká webová stránka a já jsem se dozvěděla o atentátu v Praze.

A okamžitě jsem měla divný pocit.
Napsala jsem Adamovi zprávu, můj muž mu zkoušel volat, ale žádná odpověď.
Večer jsme měli telefonát z fary a já jsem vykřikla: Ne! Ne! Prosim ne Adam!
Věděla jsem to, cítila jsem to.

Adam byl pro nás jako mladší bratr, jako rodina.

Pak člověk pochybuje a ptá se, proč tak dobrý člověk.
Jeden z našich se ptal: Jak potom mám věřit v boha?
Jiný říkal, že byl Adam ve špatný čas na špatném místě.

Ale já tomu nevěřím.
Adam byl vždycky ve správný čas na správném místě.
Neznám pozadí událostí, ale mělo to důvod, proč tam byl.

Možná zachránil život někomu druhému?
Možná dokonce zabránil něčemu mnohem horšímu?
Možná je to pro nás uvědomění, že se všichni blížíme konci rychleji, než si myslíme?
Možná to byla upomínka, že máme držet pospolu?
Možná, že je to i tak, že si Bůh ty, které miluje, k sobě volá dříve?

V každém případě vím, že Adam byl velmi věřící.
Přivedl mě i mého muže zpátky k víře v Boha.
Přivedl nás k tomu číst v Bibli to, co tam opravdu stojí.

Jak víte, Adam toho pro církev udělal hodně.
Myslím, že na webových stránkách vídeňské fary není fotka, na níž by nebyl. Byl tak pilný.
Byl i oficiálním ministrantem vídeňské arcidiecéze. To, že kvůli tomu trávil hodně času na hřbitovech, mu nevadilo. Naopak, byl hrdý, že nesl kříž jako znamení, že zemřelého čeká věčný život.

Proto mějme všichni pevnou víru a mějme v úctě jeho práci tím, že slovy i činy budeme jednat tak jako Adam, a i jemu ponese kříž jako znamení, že ho čeká věčný život.
Když se s námi Adam loučil s tím, že bude jeden semestr studovat v Praze, říkal, že bude zase brzy zpátky.

Čekám, že se otevřou dveře a Adam nás jako vždy srdečně pozdraví: „Servus“.
Zajímavé je, že „Servus“ zároveň znamená i „k službám“, což přesně odpovídá tomu, jak Adam žil.

Ale dveře už se neotevřou.

V jedné vídeňské písni se zpívá:

Na rozloučenou řekni tiché „servus“,
ne sbohem, ne adieu,
– tato slova jenom bolí.
Ale to malé slovíčko „servus“
je milý poslední pozdrav,
když se člověk musí rozloučit.

Servus, Adame.
Děkuji ti za toto úžasné přátelství.